

Bajtai András

Halottainkat visszavárja

*A gyógyuláshoz egy rögeszmével teli erdőn át
vezet az út, ahol csecsemőarca van a faleveleknek,
és a virágok feje körül mályvaszínű glória világít.*

*Most indulok. Az asztalon hagyott kulcsod
sötét piramissá változott, melynek belsejében
a bikák megvadultak a zenétől,*

*amit csak azok hallanak, kiknek fejét
tartotta már nehéz ölében boldogtalan szeretőjük,
mielőtt felkelt a Nap, hogy szétválassza őket,*

*idegen testből az ismerős és még forró testet –
de most gyanútlanul hevernek
összeizzadt lepedőjükön.*

*Egymást nézték akkor is, mielőtt utoljára
ölelték magukhoz a másik fekete csomagját
egy hideg tavaszi délutánon,*

*amikor a madarak olyan tébolyítóan
énekeltek, mintha titokban
megmérgezték volna őket.*

*Merre jársz most, te, aki eltévedtél a mezőn,
ahol most egyedül kószálok a vértelen virágok
lecsüngő koponyái között?*

*Hervadt keziddel oldozd fel ezt a templomot,
és benne a térdeplőt, aki hiába várja
visszatéréseidet! Itt állok az ösvény előtt.*

*Az égbolthoz fagyott énekesmadarak teste
szilánkokra tört, apró rája-szemükkel gyerekek
bámulnak rám az avarból.*

*Egyedül kelek át a mocsárciprusok és tőzegmohák
rengetegén, melynek közepén halottainkat
visszavárja szerelmünk ördögtava,*

*ahonnan szem nélküli halak, úszóhólyagok
és tátogó kopoltyúk buknak fel – Kolosy tér, Római part,
Alsóhegy utca. Csontjaimban süvit a szél:*

*nélküled járom be a tér zugait és az évszakok szűrős sarkait.
Korlát, enyhíts kezem szorításán,
lépcső, fogadd el botladozó lépteimet!*

*Ez az elmosódott város, amit belőled hordtak
össze, visszavár, ha az erdőből kilépve
végre elfelejtelek.*